

Arrest

nr. 193 561 van 12 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2016 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voornaam: H(...)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats:

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- overzicht CM waaruit blijkt dat hij in de maanden januari 2015 – april 2015, juni 2015 en augustus 2015 een uitkering wegens ziekte ontving*
- attest vanwege ACV Dienstencentrum D(...) waaruit blijkt dat hij in de maanden september 2015 – april 2016 een werkloosheidsvergoeding ontving*
- loonfiches Randstad Belgium NV voor de periode 24.03.2016 - 15.07.2016*

Volgens de meest recente gegevens is de referentiepersoon tewerkgesteld als uitzendkracht via Randstad.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet afdoende stabiel zijn. Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts inkomsten van een korte periode worden aangetoond, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over afdoende stabiele bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is,

is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40bis, 40ter, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet afdoende stabiel zijn; dat zij zich hiervoor baseert op de stelling dat de referentiepersoon "volgens de meest recente gegevens tewerkgesteld is als uitzendkracht via Randstad" en vervolgt dat "interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, en er slechts inkomsten van een korte periode worden aangetoond. Dat zij stelt dat er daarom niet aangetoond is dat de Belg over afdoende stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Terwijl verzoekster, noch verweerder betwisten :

-dat de Belgische onderdaan voor de maanden januari-april 2015 en augustus 2015 een uitkering wegens ziekte ontving.

-dat de Belgische onderdaan vervolgens enige tijd een werkloosheidsvergoeding ontving, namelijk van september 2015 tot maart 2016;

-dat hij vervolgens aan de slag ging via een interimkantoor (Randstad)

Terwijl het vaststaat dat de Belgische onderdaan dus arbeidsonbekwaam was voor de aangegeven periode; dat hij vervolgens werkloosheidsuitkeringen ontving; terwijl niet betwist is dat bestaansmiddelen mogen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger.

Terwijl ook is gebleken uit het vervolg van de gebeurtenissen dat de gezinshereniger actief op zoek is gegaan naar werk,- zoals de wet het vereist.

Terwijl hij dus vervolgens en dit sedert maart 2016 tewerkgesteld is via een interimkantoor.

Terwijl uit de lezing van de bestreden beslissing volgt dat het enige motief voor de weigering precies de aard van deze interimarbeid betreft.

Terwijl echter reeds werd geoordeeld dat de Vreemdelingenwet niet voorziet met welk soort arbeidsovereenkomst de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten aangetoond worden (Rvv nr 175617 dd 30/9/2016)

Terwijl een tijdelijke tewerkstelling, zoals interimarbeid, niet uitsluit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn; dat in casu niet werd betwist dat deze op zich toereikend zijn, doch dat hun regelmatig en stabiel karakter werd betwist;

Terwijl reeds in het aangehaalde arrest terecht werd opgemerkt dat zelfs met een klassieke arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur er geen garantie is voor de nabije toekomst aangezien een werknemer per definitie zeer afhankelijk is en blijft wat betreft het handhaven van de werksituatie...

Terwijl niets in de situatie van de Belgische referentiepersoon laat vermoeden dat deze niet verder in staat zou zijn om zijn echtgenote ten laste te nemen.

Terwijl anderzijds niets verwerende partij ervan weerhoudt om de situatie op te volgen nu de voorwaarde om minstens niet ten laste te komen van de overheid ook na het afleveren van de verblijfsmachtiging blijft bestaan en kan opgevolgd worden.

Terwijl de wettelijke voorwaarden strikt dienen toegepast te worden, temeer daar zij een familielid van een burger van de Unie betreffen.

Terwijl het middel duidelijk is en de verwerende partij voorwaarden toegevoegd heeft aan de wet, die er niet als dusdanig in vermeld zijn.

Terwijl er derhalve tekort is geschoten aan de materiële motiveringsplicht en de schending van de aangehaalde wetsartikelen aangetoond werd.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota het volgende:

“Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou de Vreemdelingenwet niet voorzien met welk soort arbeidsovereenkomst er rekening moet worden gehouden. Een tijdelijke tewerkstelling, zoals interimarbeid, zou niet uitsluiten dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1 t.e.m. 4 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Waar verzoekende partij meent dat het niet valt te begrijpen waarom tijdelijke arbeid niet in aanmerking wordt genomen, gaat zij er duidelijk aan voorbij dat art. 40ter Vreemdelingenwet duidelijk stipuleert dat de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig dienen te zijn. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat dit niet het geval is voor interimarbeid, die inherent tijdelijk van aard is.

De verwerende partij laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de ‘stabiele’ bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast op verzoekster, wanneer zij een verlenging van haar A-kaart aanvraagt. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Ter zake kan ook verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel

zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

In casu betwist verzoekende partij niet dat de referentiepersoon in 2015 / begin 2016 een uitkering wegens ziekte en een werkloosheidsvergoeding ontving. De referentiepersoon is pas aan het werk vanaf 24.03.2016.

De interimcontracten worden per week afgesloten, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in casu terecht heeft kunnen vaststellen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden niet afdoende stabiel zijn.

Er werd aldus geenszins een voorwaarde toegevoegd aan de wet door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

[...]”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

2.4. De bestreden beslissing stelt in essentie dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet afdoende stabiel zijn gezien interim arbeid per definitie tijdelijk van aard is en dat er slechts inkomsten gedurende een korte periode worden aangetoond.

Met de verzoekende partij wordt vooreerst vastgesteld dat niet wordt betwist dat de referentiepersoon voor de maanden januari-april en augustus 2015 een ziekte-uitkering ontving; dat van september 2015 tot maart 2016 hij een werkloosheidsuitkering kreeg en dat hij vervolgens aan de slag ging via een interimkantoor. In het kader daarvan werden loonfiches voorgelegd voor de periode van 24 maart 2016 tot 15 juli 2016.

Evenzeer kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat de bestaansmiddelen mogen voortkomen uit loondienst of uit betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger. De ziekte-uitkering is naar luid van artikel 40ter niet uitgesloten, net zomin als de werkloosheidsuitkering voor zover de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Gelet op het feit dat verzoeker na een periode waarin hij een werkloosheidsuitkering had ontvangen interim-arbeider werd, kan er in alle redelijkheid worden vanuit gegaan dat hij werk zocht tijdens zijn periode van werkloosheid.

In die optiek kon de verwerende partij niet zonder meer abstractie nemen van de voorgaande inkomsten en enkel de inkomsten uit de interim-arbeid in ogenschouw nemen, stellende dat er slechts inkomsten van een korte periode worden aangetoond, zonder daarover te motiveren, temeer nu het gaat om aansluitende periodes.

Vervolgens stelt de verwerende partij, dat interim-arbeid per definitie tijdelijk van aard is en dat met de voorgelegde documenten niet afdoende wordt aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over afdoende stabiele bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat de Vreemdelingenwet niet bepaalt met welk soort arbeidsovereenkomst de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten worden aangetoond, dat een tijdelijke tewerkstelling zoals interim-arbeid niet uitsluit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien voldoen aan de wettelijke criteria en dat zelfs een klassieke arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur geen garantie is voor de nabije toekomst gezien een werknemer per definitie zeer afhankelijk blijft m.b.t. het handhaven van de werksituatie. Zij stelt verder dat niets in de situatie van de Belgische referentiepersoon laat vermoeden dat deze niet verder in staat zou zijn om zijn echtgenote ten laste te nemen.

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat inkomsten uit interimarbeid niet in aanmerking mogen worden genomen. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” uit deze bepaling sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Tijdelijke interim-contracten kunnen worden afgesloten voor langdurige periodes of voor korte doch aansluitende periodes op dezelfde of verschillende werkplekken, derwijze dat er bestaansmiddelen op regelmatige en stabiele wijze uit kunnen worden verworven. Bovendien kunnen, zoals de verzoekende partij terecht stelt, zelfs personen die beschikken over een arbeidscontract van langere of van onbepaalde duur geen 100% garantie geven dat zij steeds over een inkomen zullen kunnen beschikken. Derhalve moet steeds de individuele situatie van de referentiepersoon worden onderzocht in het licht van de voorgebrachte gegevens. Een en ander brengt met zich mee dat interim-arbeid niet *a priori* kan worden uitgesloten.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij, door geen rekening te houden met de inkomsten die de referentiepersoon ontving voor maart 2016 enerzijds en door te stellen dat slechts inkomsten van een korte periode worden aangetoond in het kader van interim-arbeid, die per definitie tijdelijk van aard is en niet stabiel anderzijds, en dus door niet het geheel van de voorliggende gegevens in ogenschouw te nemen, niet zorgvuldig heeft gehandeld in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen hieraan geen afbreuk.

2.5. Het enig middel is dan ook gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf.

2.6. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing van dezelfde datum houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS